

Nekaj velikega in naj bo to ljubezen (3) – Naše resnično ime

Smo, kar smo, ne več ne manj, in takšni smo primerni za to, da hodimo za Gospodom in mu služimo v Cerkvi. Ta sestavek govori o tem, kako Bog kliče vsakega človeka.

23. Jul. 2022

Prva knjiga Svetega pisma nam na začetku predstavi Boga Stvarnika, ki s svojo besedo iz nič prikliče stvari v bivanje: »Bodi svetloba [...]. Bodi

obok sredi voda [...]. Zemlja naj požene zelenje, rastlinje, ki daje seme, in drevje, ki na zemlji rodi sadje [...]. Zemlja naj rodi živa bitja po njihovih vrstah: živino, laznino in zveri zemlje po njihovih vrstah [...]« (1 Mz 1,1-25). Ko napoči trenutek, da v bivanje pokliče človeka, pa se, prav nasprotno, zgodi nekaj drugega. Bog ga ne ustvari »po njegovi vrsti« ali po tem, kar je, temveč mu da ime: v življenje ga pokliče *osebno*; nagovarja ga s »ti«.

Če od tega trenutka v poročilu o stvarjenju preskočimo k poslednji knjigi Svetega pisma, ugotovimo nekaj presenetljivega: tisto ime, ki nam ga Bog da, ko nas ustvari, bomo znova prejeli na koncu naše zgodovine. »Zmagovalcu,« obljublja Gospod v Knjigi razodetja, »bom dal od skrite mane. Dal mu bom tudi bel kamenček in na kamenčku bo napisano novo ime: tega ne pozna nihče, razen tistega, kdor ga prejme«

(Raz 2,17). Ob rojstvu torej prejmemo ime, vendar nam bo dano še enkrat, ob koncu našega življenja na zemlji. Kako naj to razumemo? Smo pred skrivnostjo poklica; pred osebno skrivnostjo, ki se polagoma razkriva, medtem ko smo na poti proti resničnemu življenju.

Svobodna in nedokončana bitja

Vrtnici, hrastu, konju ni treba sprejeti nikakršne odločitve, da bi postali, kar so: preprosto obstajajo. Rastejo, se razvijajo in naposled izginejo. S človeško osebo pa je drugače.

Ko odraščamo, zlasti v mladostniški dobi, se začnemo zavedati, da ne moremo biti *zgolj še en človek več*. Iz nekega razloga se nam zdi, da moramo postati *nekdo*, ki je edinstven, z imenom in priimkom, drugačen, neponovljiv. Spoznavamo, da smo na svetu z namenom in da lahko s svojim življenjem ta svet

napravimo boljši. Ni nam dovolj vedeti, kaj smo ali kakšno je stanje stvari, temveč čutimo, da nas nekaj spodbuja k sanjanju o tem, *kdo* hočemo biti in v kakšnem svetu si želimo živeti.

Nekateri v vsem tem vidijo naivnost, pomanjkanje realizma, kar bo prej ali pozneje treba preseči. In vendar je ta težnja k sanjanju resnično del nečesa najvišjega, kar imamo. Želja biti nekdo, z imenom in priimkom, kristjanu nakazuje na to, kakšne nas je Bog ustvaril: kot neponovljiva bitja. In temu ljubezni polnemu načrtu ustreza naša sposobnost sanjanja. On je ustvaril svet in ga prepustil rokam človeškega bitja, »da bi ga obdeloval in varoval« (1 Mz 2,15). Hotel je računati z našim delom, da bi varoval ta svet in mu dal zasijati v vsej njegovi lepoti, da bi ga ljubili »strastno«, kot je rad govoril sv. Jožefmarija.^[1]

Enako ravna Bog, ko nam nakloni dar življenja: vabi nas, da razvijamo svojo osebnost in jo prepusti našim rokam. V ta namen pričakuje, da bomo uporabili svojo svobodo, svojo iniciativnost, vse svoje zmožnosti. »Bog od tebe nekaj hoče, Bog čaka tebe,« pravi papež Frančišek mladim in tudi vsem ostalim. »Vabi te, da sanjaš, želi ti pokazati, da je s tvojo pomočjo svet lahko drugačen. Res pa je, da če ti ne daš vsega od sebe, potem svet ne bo drugačen. To je izziv.«^[2]

Kličte te po imenu

Simon je šel s svojim bratom Andrejem, da bi ga spremljal in bi skupaj poslušala Krstnika. Bila je dolga pot, iz Galileje v Judejo, vendar je bilo vredno truda. Nekaj velikega bi se moralo vsak čas zgoditi, saj Bog že več stoletij ni poslal nobenega preroka ... in Janez se je resnično zdel kot eden od njih. Na obrežju

reke Jordan se Andrej sreča z Jezusom in z njim v pogovoru prebije celo popoldne. Ko se vrne k svojemu bratu Simonu, mu reče: »Našli smo Mesija.« In takoj zatem »ga je privedel k Jezusu« (Jn 1,41-42). Kdo ve, o čem je Simon razmišljal po poti? Je mogoče, da bi Mesija, božji odposlanec, dejansko prišel? Je bilo mogoče, da bi se svet, v katerem so živeli, dejansko lahko spremenil, kot so naznanjala Pisma? Ko je prišel do Učitelja, je ta »uprl pogled vanj in rekel: Ti si Simon, Janezov sin. Imenoval se boš Kefa (kar se prevaja Peter)« (Jn 1,42). Preden bi spremenil svet, je moral spremeniti svoje življenje.

Evangeliji pripovedujejo, kako je življenje Simona Petra nenehno odkrivanje Jezusove resnične istovetnosti in poslanstva, ki mu ga je zaupal. Kmalu po vrnitvi v Galilejo, po tistih dneh v Krstnikovi bližini, se Jezus prikaže ob njegovi barki in ga

prosi, naj nekoliko odrine od brega, da bi lahko z barke govoril množici. Peter je moral privoliti s stisnjenimi zobmi, saj je predtem vso noč garal, vendar niso ujeli ničesar. Ko je nehal govoriti ljudem, se Jezus obrne k njemu z novo prošnjo: »Odrini na globoko in vrzite mreže za lov!« (Lk 5,4). Zdi se kakor norost: dolge ure so se mučili z ribolovom, a brez uspeha ... in vsakdo tudi ve, da pri belem dnevu ribe ne grejo v mrežo ... In vendar Peter uboga in vidi, kako se njegove mreže napolnijo z ribami! Kdo je ta človek, ki je stopil v njegovo barko? »Ko je Simon Peter to videl, je padel Jezusu pred noge in rekel: Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek!« (Lk 5,8). Toda Učitelj mu odgovori: »Ne boj se! Odslej boš lovil ljudi« (Lk 5,10).

Kdo je Simon? Neki ribič iz Galileje? Vsi njegovi predniki so bili ribiči. On sam je že leta opravljal ta poklic in mislil je, da je on *to*: ribič, ki se

popolnoma spozna na svoje delo. Jezus pa njegovo življenje razsvetli z nesluteno lučjo. Gospodova bližina je povzročila, da se je zavedel, kdo je on sam v resnici: grešnik. Ampak grešnik, ki ga je Bog izbral in na katerega Bog računa. Na ta božji klic sta Peter in njegov brat »potegnila čolna na kopno, pustila vse in šla za njim« (prim. Lk 5,11). Benedikt XVI. je ob neki priložnosti razmišljal o tem, kako »si Peter takrat ni mogel predstavljati, da bo nekega dne prišel v Rim in bo tukaj 'ribič ljudi' za Gospoda. Sprejme ta presenetljivi klic in se pusti vključiti v to veliko pustolovščino. Je velikodušen, priznava svoje omejitve, vendar veruje v tistega, ki ga kliče, ter sledi sanjam svojega srca. Reče *da*, pogumen in velikodušen *da*, ter postane Jezusov učenec.«^[3]

Pozneje bo Gospod nekoliko podrobneje opredelil poslanstvo, ki bo dalo obliko njegovemu življenju:

»Ti si Peter in na tej skali bom sezidal svojo Cerkev in vrata podzemlja je ne bodo premagala« (Mt 16,18). Božji načrt za nas, njegov klic, da bi z Njim delili svoje življenje, nosi v sebi prav tolikšno moč kakor stvarjenje. Če je bil človek ustvarjen z osebnim klicem, potem ima tudi vsak osebni božji klic v nekem smislu moč stvarjenja, preoblikovanja stvarnosti. To je nekaj tako radikalnega, da za nas pomeni prejeti *novo ime*, novo življenje. Kdo se danes spominja kakšnega ribiča, ki je pred 2000 leti živel na obrežju nekega bližnjevzhodnega jezera? In nasprotno: koliko ljudi časti Petra, apostola in »vidni temelj Cerkve«!^[4]

Skriti zaklad

Poslanstvo, ki nam ga Jezus ponuja, lahko spremeni naše življenje: ga napolni z lučjo. Zato je zamisel, da me Bog morda kliče, zelo privlačna. Vendar je istočasno tu še nekaj, kar

nas globoko vznemirja: zdi se nam, da če ta klic obstaja, če Bog računa z nami, potem bomo izgubili svojo svobodo. Tedaj ne bomo več mogli izbrati druge poti! Mogoča bo samo tista, ki jo bo hotel On!

Razmislek o Petrovem popotovanju nam je lahko v pomoč. Ko se je odločil zapustiti, kar je imel, in hoditi za Jezusom – je mar izgubil svojo svobodo? Ali ni bila tisto najbolj svobodna in *osvobajajoča* odločitev njegovega življenja? Včasih se nam zdi, da svoboda pomeni predvsem možnost izbiranja, ne da bi nas karkoli vnaprej določalo. Toda če je zreducirana na takšno obzorje, potem je svoboda omejena na posamične izbire, ki komajda zmorejo zasvetiti za trenutek: izbire o tem, ali želim jesti hamburger ali piščanca, igrati nogomet ali košarko, če hočem poslušati to skladbo ali katero drugo.

Obstajajo pa še drugačne vrste izbire, ki lahko naše življenje razsvetlijo s popolnoma novo lučjo, da postane bolj veselo, bolj svobodno: to so trenutki, ko zastavimo svoje življenje v celoti, ko se odločamo, kdo hočemo biti. Svoboda se tukaj pokaže v svoji resnični širini, v svoji zmožnosti *osvobajanja*. Ne nahajamo se več pred posamičnimi odločitvami, marveč pred eksistencialnimi odločitvami. Tako kot takrat, ko se nekdo odloči za poroko z neko osebo, ki jo šteje za največji zaklad na svetu. Ali takrat, ko se mlad človek odloči postati zdravnik, vedoč, da mu bo to prineslo vrsto naporov in nemajhnih odrekanih. Človek se izroči neki osebi ali se oklene nekega poslanstva tako, da se odpove vsemu drugemu. To bo gotovo pogojevalo njegove prihodnje odločitve, vendar v tem koraku ne vidi odpovedi, temveč dejstvo, da je stavil na neko ljubezen ali neki projekt, ki bo izpolnil njegovo življenje. In tako sčasoma njegovo

ime ni več samo tisto, ki ga ima po krstu: sedaj je tudi »mož ali žena od ...« ali »doktor ta in ta«. Njegovo ime, njegova istovetnost dobi obliko; njegovo življenje pridobi neki smisel, neko smer.

Jezus postavlja pred nas izbiro ravno takšne vrste. On nas je ustvaril in nam dal nekatere talente, neke lastnosti, zaradi katerih smo takšni ali drugačni. Pozneje nam v teku našega življenja odkrije *zaklad*, poslanstvo, ki je kakor skrito v naši notranjosti. »Nebeško kraljestvo je podobno zakladu, skritemu na njivi, ki ga je nekdo našel in spet skrnil. Od veselja nad njim je šel in prodal vse, kar je imel, in kupil tisto njivo« (Mt 13,44). V resnici je zaklad On sam – njegova brezpogojna Ljubezen – in poslanstvo je isto, ki ga je On prejel od Očeta. Če sem ga odkril, potem mi ni treba več iskati. Lahko se ga z vsem bitjem oklenem in pustim, naj On daje obliko mojemu življenju.

Kakor Peter, apostol, Skala, na kateri je utemeljena Cerkev; kakor Pavel, apostol narodov; kakor Marija, dekla Gospodova, Odrešenikova Mati.

Okleniti se te naloge – kar v resnici pomeni okleniti se Jezusa in mu slediti – vključuje to, da opustimo vse drugo. Kajti nič nas ne more tako osvoboditi kakor resnica o nas samih: *Veritas liberabit vos* (Jn 8,32). Tako bomo kakor Pavel mogli zatrditi: »Kar je bilo zame dobiček, to sem zaradi Kristusa začel imeti za izgubo. Še več, za izgubo imam vse zaradi vzvišenosti spoznanja Kristusa Jezusa, mojega Gospoda. Zaradi njega sem zavrgel vse in imam vse za smeti, da bi bil Kristus moj dobiček in da bi se znašel v njem« (Flp 3,7-9).

Morda je za nas nekoliko presenetljivo, ko odkrijemo to bližino Jezusa Kristusa, ki hoče računati z nami. Ko pa o tem v miru

razmislimo, ugotovimo, da se tisto, kar od nas pričakuje, popolnoma ujema s tem, kar smo, z našimi lastnostmi in doživetji ... Zdi se, da smo se *za to* rodili. Tedaj se *ново ime* pojavi kot nekaj, kar je bilo tam že prej, vse od stvarjenja sveta ... Bog nas je ustvaril za to. In kljub vsemu se nam morda zdi preveč. »Ta zaklad, to poslanstvo ... zame? Se je Bog prav zares ozrl *name?*«

Vključiti vse svoje talente in vrline

Bog nas ne kliče le v nekem določenem trenutku našega življenja: to počne stalno. Na enak način tudi naš odgovor traja vse življenje, v ritmu klicev, ki nas pozivajo, naj ljubimo vsak dan na nov način.

»Odkar si mu rekel 'da', se s časom spreminja barva obzorja – vsak dan je lepše –, ki se blešči vedno svetleje in obsežneje. Vendar moraš še naprej govoriti 'da'.«^[5]

Sv. Peter je Gospodu velikokrat rekel da. Na primer tistikrat, ko so vsi, ki so hodili za Učiteljem, pohujšani odšli, potem ko so ga slišali govoriti o kruhu življenja (prim. Jn 6,60-71); ali takrat, ko je Jezus vztrajal pri tem, da mu umije noge, čeprav se mu je zdelo absurdno (prim. Jn 13,6-10). Peter je ostal ob Jezusu in še enkrat izpovedal svojo vero. Kljub vsemu pa apostol ni povsem dojel Gospodove logike. Še naprej je sanjal o Gospodovi veličastni razglasitvi, o dogodku, s katerim bi nemudoma postal mogočen, zmagovalec, zaslovel bi po vsem svetu. Več let je potreboval za spoznanje, da to ni bil božji način delovanja. Šel je skozi žalostno izkušnjo, ko je Jezusa trikrat zatajil in ga izdal. Moral je trčiti ob svojo lastno šibkost. Vendar je nazadnje razumel zato, ker ni nikdar prenehal gledati Jezusa. »Gospod je spreobrnil Petra – ki ga je trikrat zatajil – brez kakršnegakoli očitka: s pogledom ljubezni.«^[6] Namreč poklic je konec

koncev povabilo k temu, da gledamo Jezusa in pustimo, da nas On gleda, da si delimo njegovo življenje ter ga skušamo posnemati. Vse do ljubezni polne izročitve lastnega življenja.

Petrov klic je svojo dokončno obliko dobil tistega dne na obrežju Galilejskega jezera, ko se je na samem srečal z vstalim Jezusom. Takrat ga je lahko prosil odpuščanja ... se spomnil, kako ga ljubi s svojimi skromnimi močmi, ter mu to znova povedal. Učitelj je odgovoril: »Pasi moje ovce,« (Jn 21,16) in nato je dodal: »Hodi za menoj« (Jn 21,19). S tem je bilo povedano vse, kajti Peter je že spoznal, da hoditi za Gospodom pomeni ljubiti vse do skrajnosti, na čudoviti poti izročitve in služenja drugim: gre za pot, ne za končno postajo. To je pot, ki jo je treba prehoditi vsak dan našega življenja, ob podpori Jezusove roke.

Polno življenje

Peter je umrl v Rimu mučeniške smrti. Izročilo umešča kraj mučeništva, kjer naj bi bil križan, na vatikanski grič. Ko je izvedel za obsodbo, je morda v mislih šel skozi vse svoje življenje. Njegova mlada leta, njegov močan in odločen značaj, delo na Galilejskem jezeru. Srečanje z Jezusom in od tistega trenutka – koliko lepega! Radosti in bolečine. Toliko ljudi, ki so šli skozi njegovo življenje. Koliko ljubezni. Da, njegovo življenje se je zelo spremenilo. In bilo je vredno truda.

Ko je Gospod ob reki Jordan srečal Simona, v njem ni videl že izdelanega človeka z določenimi lastnostmi. V njem je videl Petra: *Skalo*, na kateri bo zgradil svojo Cerkev. Ko pogleda nas, vidi vse, kar bomo dobrega storili v svojem življenju. Vidi naše talente, naš svet, našo zgodbo, in nam ponuja priložnost, da mu izhajajoč iz svoje majhnosti pomagamo. Ne prosi nas,

da počnemo nemogoče reči, temveč da preprosto hodimo za njim.

Mi smo, kar smo, ne več ne manj, in takšni smo primerni za to, da hodimo za Gospodom in mu služimo v Cerkvi. Poklicani smo, da z Njegovo pomočjo najdemo najboljši način, kako to storiti. Vsakdo tisti način, ki si ga je Bog zanj zamislil: »Imamo različne milostne darove, pač po milosti, ki nam je bila dana. Če ima kdo dar preroštva, naj ga uporablja v skladu z vero. Kdor ima dar služenja, naj ga uporablja za služenje. Kdor ima dar učenja, naj uči. Kdor ima dar spodbujanja, naj spodbuja. Kdor daje, naj daje širokosrčno. Kdor je predstojnik, naj ga odlikuje vestnost. Kdor izkazuje usmiljenje, naj to dela z veseljem« (Rim 12,6-8).

Peter se je odpovedal temu, da bi bil tisti vase prepričani ribič iz Betsajde, in tako ga je Bog lahko napravil za posrednika (skupaj s Kristusom) med

nebom in zemljo. Njegova zgodba se je v teku stoletij mnogokrat ponovila. Vse do danes. Prvi mladi, ki so prišli v Opus Dei, so svoje talente položili v božje roke in obrodili sad, ki si ga sami ne bi mogli niti zamisliti. To jim je zagotavljal sv. Jožefmarija: »Sanjajte in vaše sanje bodo presežene!« Ali kot je dejal papež mladim ob koncu molitvenega bedenja: »Naj Gospod blagoslovi vaše sanje.«^[7]

Jezusov klic izvabi iz vsakogar najboljšo, kar ima, da bi to položil v služenje drugim, da bi to razvil v polnosti. To vidimo v Petru. In mi, ki smo odkrili, kako nas On ljubi in računa z nami, si ravno tako želimo biti pozorni na njegov klic: danes in vsak dan svojega življenja. In ko se bomo naposled srečali z Njim, nam bo dal »bel kamenček in na kamenčku bo napisano novo ime: tega ne pozna nihče, razen tistega, kdor ga prejme« (Raz 2,17) –

prepoznali bomo ... svoje resnično ime.

Lucas Buch

[1] Prim. *Brazda*, št. 290; *Božji prijatelji*, št. 206; *Strastno ljubiti svet*, v: *Pogovori*, št. 113 sl.

[2] Frančišek, molitveno bedenje z mladimi na svetovnem dnevu mladih v Krakovu, 30. 7. 2016.

[3] Benedikt XVI., splošna avdienca, 17. 5. 2006.

[4] *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 936.

[5] Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 32.

[6] Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 964.

[7] Frančišek, molitveno bedenje z mladimi na svetovnem dnevu mladih v Krakovu, 30. 7. 2016.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/nekaj-velikega-in-naj-bo-to-
ljubezen-3-nase-resnicno-ime/](https://opusdei.org/sl-si/article/nekaj-velikega-in-naj-bo-to-ljubezen-3-nase-resnicno-ime/) (3. Apr.
2025)